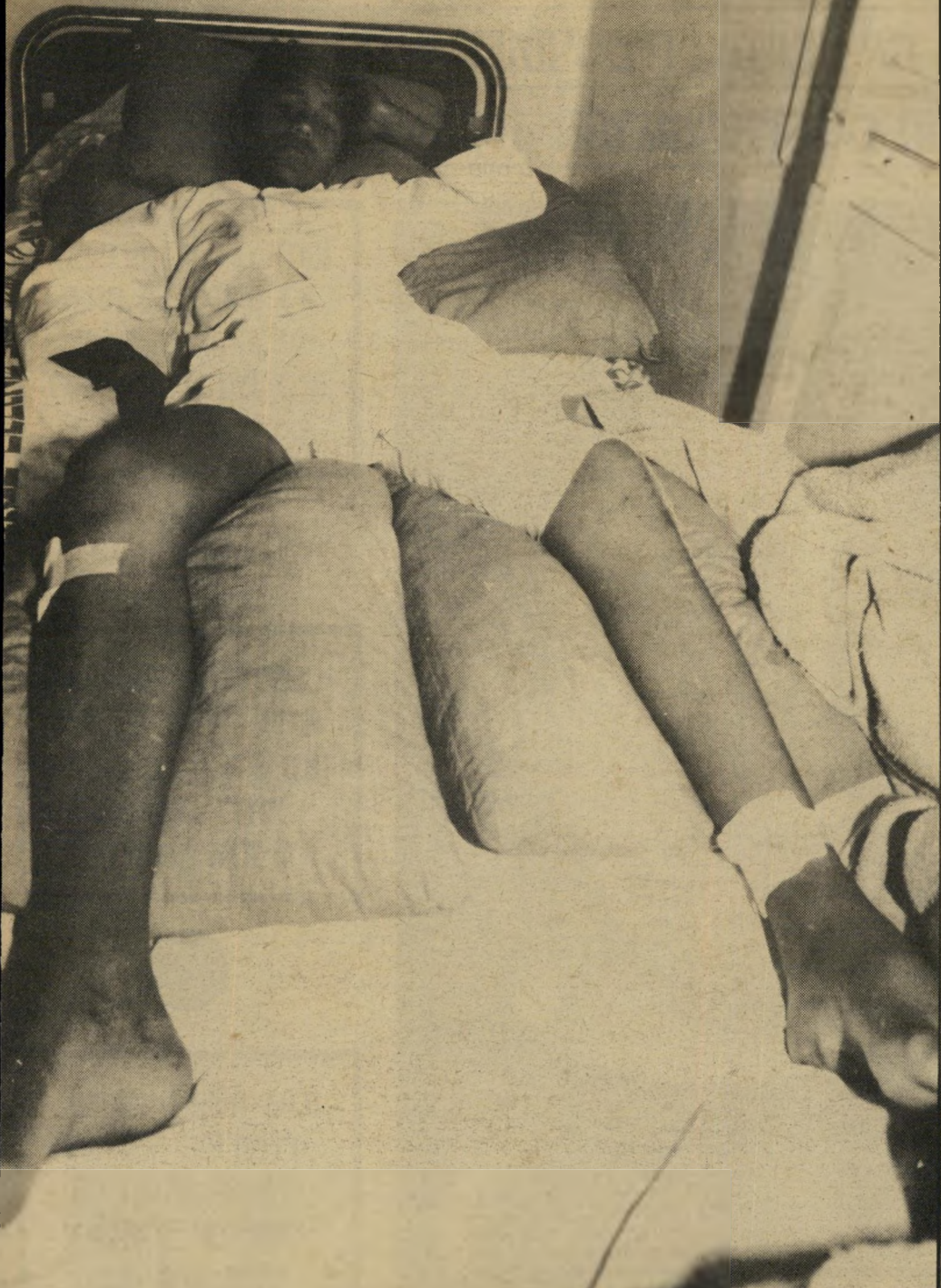

כיבוש בית החולים

לילדים פצועים. באתי. כאן תפס אותי חייל של צה"ל. הוא כיוון את הנשק שלו לעבר הלב שלי. איברתי את ההד כרה. ירו בי כדור ששרט את הסנטר שלי ונכנס לזרוע. הרופאים אמרו לי שזה כדורידומרום, כי הוא ריסק את הזרוע והם לא יודעים אם יוכלו להציל אותה.

איבראיהם טאלח הוא בן 21, סטור דנט באוניברסיטה האיסלאמית בעזה. אחד הרופאים בבית החולים, שסירב לדבר בשמו מפחד השליטנות — כל הרופאים הוזהרו שלא לדבר — סיפר את מה שאירע באותו היום השישי השחור, מאורעות שהיה עד להם: "לח צר בית החולים באו הרבה אנשים, רובם קרובי משפחה של המאושפזים. פה, אם יש מישהו מאושפז, כל המישפחה באה, ומישפחה זה הרבה אנשים. אז היו פה הרבה קרובים של פצועים וחולים, וגם צעירים שהתאספו בחצר.

אז בא הצבא, והחיילים התחילו לירות באוויר. האנשים נבהלו והתחילו לזרוק אבנים כדי להגן על עצמם. החיילים מנגד ירו פצצות של גזא מרמיע. אנחנו, הרופאים, יצאנו מהר לחצר כדי להגן על האנשים. ביקשנו מהחיילים שיפסיקו, אמרנו שזה בית חולים, אבל הם התחילו להכות את האנשים, וגם את הרופאים ואת הצוות הרפואי, תוך קללות איזמות בערבית.

הם גם ירו באנשים. חלק מן האנשים שהיו פה הם לקחו למעצר, ואחרי כך, בלילה, ביקשו פעמים רבות שנשיח אמבולנס והיו שולחים לנו בכל

ילד בן 13 עלי מוחמד אל-טוויל, ממחנה הפליטים נוסיראת, נפצע מירי יות בשתי ירכיו בעת הפגנה במחנה. הוא נותח,

ואחרי-כך נשלח לטיפול בבית החולים תל-השומר ליד תל-אביב. הרופאים סיפרו כי יתכן וגם אשכיו של הילד נפגעו מן היריות. אמו יושבת לידו מודאגת.

מכדורים בשתי ירכיו, ויתכן שאשכיו נפגעו מיריה. אחרי ניתוח להוצאת הכי פול של יומיים בבית החולים שיפא, נשלח לטרי שומר.

הוא סיפר: "זה היה ביום החמישי או השישי, לפני 10 ימים. אמא שליחה אותי לקנות ירקות, ובחורץ עמדו הרבה אנשים. חיילים של צה"ל רצו אחרי הילדים, והתחילו לירות להם ברגליים. ואז בא אלי חייל ואמר לי לעמוד. פחדתי והתחלתי לרוץ ואז קיבלתי יריות ואיברתי את ההכרה."

לא רחוק ממנו שוכב נער בן 15, אחמד אברחוסא ממחנה הפליטים ג'באלייה, שנפצע מכדורים ביד, ברגי ליים ובגב: "חזרתי מבית הספר וראיתי ג'יפ צבאי שרוץ. החיילים ירדו ממנו והתחילו לירות בכל האנשים שעמדו שם. זה היה יום אחרי תאונת ההדרכים. אחד האנשים נהרג מהיריות, והיו 16 פצועים."

והסיפורים זורמים כמו מים. פצועי

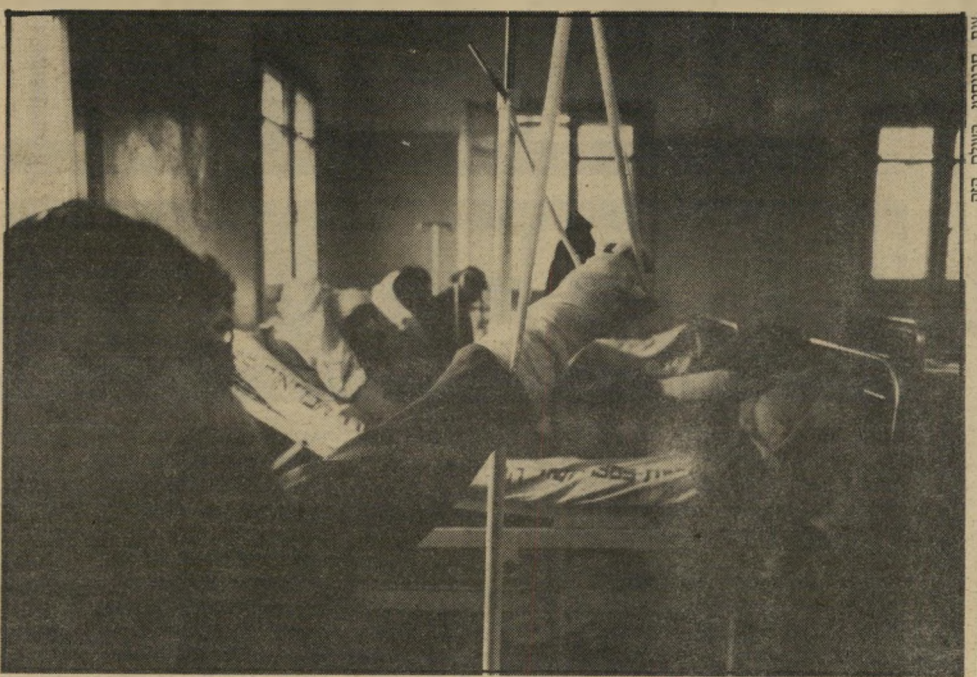
שירד לי רם מהאף ומהפה ומפצעים בראש.

"אחרי-כך הם הורידו לנו את המיכ" גסיים ואת החולצות והעמידו אותנו בחוף, מול הים, קשורים, וכל רקה בא מישורו אחר ונתן לנו מכות. אחרי-כך הושיבו אותנו ואמרו לנו להכניס את הראש בין הרגליים. באותו הזמן ירד גשם חזק והיה קר מאוד. אם מישורו העז לצעוק מכאבים, הם היו באים ומכים אותו חזק יותר."

"אחרי-כך הלבישו אותנו בבגדיי אסירים. היה שם רופא צבאי ששכב עלינו והתחנן שלא יכו אותנו יותר. ואז הם התקשרו עם המיטרה הערבית בעזה וביקשו שיבואו לקחת אותנו. הם הוציאו אותנו מחוף למחנה המעצר, והמיטרה הערבית באה ולקחה אותנו לבית החולים. כל זה קרה ביום הרביעי האחרון."

ליד הג'יפ השרוף

ב מיטה אחרת שכב, מטושטש, עלי מוחמד אל-טוויל, ילד בן 13 ממחנה הפליטים נוסיראת. אמו עמדה לידו ומבט מוראג בעיניה. עלי נפגע

החולים, היכו ושברו עצמות לאנשים רבים. חלק מן הפצועים הובאו לבית החולים אחרי שנלקחו בכוח מבתיים, הוכו אנושות, נעצרו, ורק אחרי-כך טופלו.

קורבנות הפוגרום חדר בבית החולים שיפא בעזה, 10 ימים אחרי שחיילי צה"ל פרצו לתוך בית